

Kayıplarda İken Vicdan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Şubat 2015

Tek bir kelime ile özetleyebilmek keşke mümkün olsaydı duyumsadıklarımı. Ne mi olurdu o kelime ya da neye yarardı ki. Onca kelimeden sonra maruz kaldığım onca ifadeyi hak etmemişken ve saatler haksızlığı vururken neyi değiştirebilirim ki...

Hangi kalıp yargıyı yıkmaya yeter ki gücüm ya da hangi nefsin açgözlülüğüne ne sunabilirim ki... Hangi beyanatım yürürlüğe girer de beraat ederim.

En kötüsü sevgi denen kelimenin sayısız zihniyet tarafından yok sayılması. Hele ki saygı denen mefhum da bir önem teşkil etmiyorsa belli ki zincirleme bir kazanın ölüleriyiz bir bir dizilmiş ve hesap gününe az kalmışken canhıraş telaşla inancımızı sorgulayan. Hayır, inancını sorgulayanlar demeliydim. Zira adım kadar eminim maneviyatımın gücünden her ne kadar görünürde güçsüz addedilsem de güçlülerin nezdinde. Tabii ki tartışılabilir bir mefhum adına güç denen. Kanıksanmış tüm önyargılara göre günümüz şartlarına göre acaba hangi skaladayım güç bakımından. Umurumda olmaz iken kim neyi sorgulama hakkına haiz ki. Sonuç itibarıyla herkes öncelikle kendinden mesul. Yanlış giden bir şeyler var kesinlikle hem de fazlasıyla. Anlamak da istemiyorum ayrıca ama hiçbir değer taşımayan sadece bir bedenden teşekkür varlıkların doyumsuzlukları zaten hiçbir açılım da gerektirmiyor. Üstelik bu denli sorgulayıcı olma hakkını kim kime veriyor ki...

Yaşadığım hayal kırıklıkları yetmezmiş gibi her yeni gün yenileri ekleniyor. Çentik atmaya çoktan bıraktım. Kar zarar tablosu tümünden iflas etti. Ne bildiğim formüller ne de aklım eriyor. Her şey bu kadar zor ve imkansız iken kim neyin savunmasını yapıyor ya da nasıl kendini bu denli ulaşılmaz ve mükemmel olarak konumlandırabiliyor ki...

Üstelik mükemmel olmak mıdır bir diğerini küçümsemek ya da bir bir dizmek yalanları ardı ardına hele ki görüldüğünden çok farklı bir imaja bürünüp yanıltmak insanları.

Suçluyum çok hem de. Beceremedim gitti yalanların arkasına sığınmayı ya da görmezden gelmeyi görmezden gelindiğimi bildiğim halde.

Ya da çok farklı bir kimlik sergilemede de başarılı olmadım. Aslında ihtisas alanım olmalıymış başarısızlık. Ne nefret etmeyi beceremedim ne de sevi dilimi susturmayı.

Başarısızım hem de fazlasıyla.

Tuttuğum yol bu denli çıkmaza girmişken bile bile zoru seçtim yine.

Aktarmalı bir yolculuk benimki sürekli seyir halinde iken duygularım. Oradan oraya sürükleniyorum dalından kopmuş bir yaprağın yuvası olan o ağaca duyduğu özlem kadar avaz avaz bağırırken ve basıp geçerlerken üstüne. Oysa bir kez bile savurmadım ne bir yaprağı ne bir çiçeği. Dokunmaya bile kıyamazken hangi vicdan nasıl çekip koparabilir ki... Ne yazık ki vicdan kayıplarda iken fazlasıyla olası. Kim dönüp de bakıyor ki elleriyle yarattığı o enkaza. Belki de bakıp da gurur duyuyorlardır duyumsadıkları nefret eşlik ederken. Ne yazık ki farkında bile değiller tüm o olumsuz duyguları kendi benliklerine yönelttiklerini.

Kendini sevmez iken ve nefesine yenik düşmüşken kolay mı bir başkasını sevmek ve saymak...

En azından sağınıza solunuza zarar vermeyin ve örselemeyin de. Hele ki ötekileştirilmek akıllara zarar. Ardından insafsızca ahkam kesmek zaten herkesin harcı olmuş.

Sence hezimete mi uğradım yoksa mağlup mu geldim... Yoksa mazlum muyum gözünde ve bir o kadar kifayetsiz ve dirayetsiz... Sen ya da siz yoksa onlar da mı... Ya ben ya ben...

Ne şahıslar ne yaşanan ikilem ne de tahayyül dahi edemediğim onca sanrı ve yanılığı zihinlerde coşku ile dans eden.

Tüm zamirlerin canı cehenneme ve tüm önyargıların da.

Konumlandırılma dürtüsü ile bir baltaya sap olamamış zaaf dolu kimlikler midir bu dünyanın maliki. Komik hatta acınası.

Beden midir sahip olunası yegane olgu duygular alabora olmuşken hatta satmışken ruhunu. İpotek edilmiş bir ruh belki de açık arttırma sayesinde yüksek bir bedelin hayalini kurarken. Satıyorum, satıyorum yok mu arttıran...

Satabilirsiniz de ne isterseniz yeter ki yetinmeyi bilin. Gerçi yetinmek gibi bir mefhumdan bihaber iken kime neyi anlatıyorum ki...

Sevgi öğretilbilir bir duygu değil ki. Sadece ruhun suyu, besini doymak bilmezken. Ne başka bir olgu ne de herhangi bir menfi duygu alabilir yerini. Çoğalmak sevgiyle tüm menfi duygular ruhunuzdan çalarken... Bitimsiz, emsalsiz ve Yaratan'ın eşsiz bir sunumu.

Haricinde neye ihtiyaç duyabilir ki insan ve uzanırken yol varmak adına İlahi Aşk'a. Neyle iştigal edilebilir ki haricinde... Top yekun hidayete de varabiliriz sırrını çözdüğümüzde.

Ezelden ebediyete eşlik edilesi ve vazgeçilmezimiz kayıplarda olsa da...